

Stigning i antallet af asylansøgere fra Eritrea.

Asylansøgere til EU-landene

Ifølge European Asylum Support Office (EASO)'s rapport fra juni 2014, er der i juni sket en forskydning blandt europæiske modtagerlande for eritreere. Sverige var således det land, som flest eritreere søgte til i juni 2014, hvor man modtog 1881 asylansøgninger, hvilket repræsenterer en stigning på 79 % ift. maj og en stigning på 238 % ift. april. Også Schweiz har i juni modtaget 155 % flere asylansøgere fra eritreere. Et faldende antal eritreiske asylansøgere er søgt til Nederlandene, hvilket muligvis hænger sammen med, at Nederlandene i maj skærpede overvågningen af eritreiske asylansøgere p.g.a. tidligere høj tilstrømning af netop denne gruppe.

Den politiske situation i Eritrea

Eritrea siges ofte at være i en tilstand af hverken krig eller fred. Efter selvstændighed fra Etiopien blev vundet i 1991/93, var de to lande igen i krig fra 1998 indtil 2000, hvor en aftale om våbenhvile blev indgået. Konflikten blev dog ikke løst, og grænsen mellem de to lande er fortsat umarkeret. Siden da har Eritreas styre udviklet sig i en stadig mere autoritær retning, hvor særligt den uafsluttede krig med Etiopien tjener som påskud til at opretholde undtagelsestilstand. Eritrea er ikke medlem af nogen regional, international organisation, og landet betragtes internationalt som en destabiliserende faktor, der bl.a. støtter terrorbevægelser i Somalia.

Den gradvise demokratisering, som var forudset i forlængelse af selvstændigheden, er aldrig blevet til noget. Et nationalt valg er aldrig afholdt, og præsidenten, der også er forsvarschef og parlamentsformand, er fortsat den samme som i 1993. Eritrea ledes således af den gruppe krigere, som vandt uafhængighedskrigen for mere end 20 år siden. Mediefrihed er helt ukendt (Reporters without Borders rangerer Eritrea næstsidst i verden). Kun fem religioner er tilladt, herunder kristendom i form af katolicisme, mens fx protestanter rutinemæssigt forfølges. Universitetet i hovedstaden Asmara er de facto lukket, og såvel læger som kunstnere kan kun udøve deres hverv lovligt ved at arbejde for regeringen. I det hele taget hersker en politisk kultur, hvor militarisering og disciplin dyrkes, mens fritænkning og dissens tilsvarende ikke accepteres.

Der er – med henvisning til undtagelsestilstanden – indført værnepligt, som gradvist er blevet strammet. Den omfatter nu alle mænd og kvinder under 65 år, og den indledes allerede i det sidste år af skoletiden. Værnepligten har officielt en varighed på 18 måneder, men har vist sig i praksis at være af udefineret varighed. Mange bruger flere år som værnepligtige uden nogen mulighed for at forlade systemet. For de flestes vedkommende afvikles værnepligten i militæret, men andre varianter eksisterer også – fx tvungen tjeneste i centraladministrationen for unge med videregående uddannelse. En eritreer kan ikke frit forlade sit land. Udrejsetilladelse er påkrævet og udstedes generelt ikke til unge i værnepligtsalderen eller unge, som nærmer sig denne, dvs. omkring 15-16 år. Også mennesker, der betragtes som ”fjender af staten”, nægtes udrejse.

Ovenstående forhold understøtter en betydelig ureguleret emigration fra Eritrea. Så vidt vides, indførte styret på et tidspunkt en politik om at ”skyde for at dræbe” i forsøget på at dæmme op

for desertering og emigration, ligesom emigranternes familier blev straffet. Senere synes økonomi at have fået større betydning, så en emigrant kan købe sig til frit lejde ud. Selvom risici og omkostninger for den enkelte ved at forlade Eritrea illegalt er store, tømmes landet gradvist for ikke mindst veluddannede unge, der ingen fremtid ser for sig i hjemlandet.

Danmark har ingen ambassade i Eritrea og følger primært udviklingen i et regionalt perspektiv.

Baggrund og årsager for stigning i antallet af asylansøgere fra Eritrea

Siden starten af 2000, har eritreere forladt landet for at undslippe de vanskelige økonomiske levevilkår, samt for nogle for at undgå landets obligatoriske hårdhændede militærtjeneste, der blev pålagt mange på ubestemt tid og under trussel om fængsel og tortur.

UNHCR vurderer imidlertid, at den seneste stigning i antallet af antallet af asylansøgere fra Eritrea til en række europæiske lande skyldes en forringelse af de økonomiske vilkår i Eritrea, snarere end sikkerhedssituationen. UNHCR oplyser endvidere, at de fleste eritreere, der ankommer til Europa, ikke udrejser direkte fra Eritrea men i stedet rejser over land via nabolandene Etiopien og Sudan. UNHCR vurderer, at organisationen aktuelt leverer humanitær bistand til mere end 250.000 eritreere, først og fremmest i Etiopien og Sudan.

I starten af 2013 var der ca. 300.000 eritreiske flygtninge og asylansøgere i Sudan, Etiopien, Israel og Europa. Godt 90 % af de eritreiske asylansøgere har fået tildelt asyl i de industrialiserede lande i de seneste år. Hovedparten er kristne, hvilket iflg. Human Rights Watch afspejler udbredte krænkelser af denne gruppe siden 2002.

Ifølge Regional Mixed Migration Secretariat, som er placeret i Addis Abeba og drives af bl.a. Dansk Flygtningehjælp, bevæger eritreerne sig ad en migrationsrute fra Afrikas Horn gennem Sudan og Libyen til Europa. Undervejs rejser de i transit gennem flygtningelejre i Etiopien og Sudan for at komme på både over Middelhavet. Ca. 60.000 eritreere vurderes hvert år at forlade Eritrea. UNHCR registrerer mange eritreere i flygtningelejrene i Etiopien og Sudan, men det er indtrykket, at eritreerne rejser videre fra disse flygtningelejre mod nord til bl.a. Libyen i forsøget på at nå Europa. Set i lyset af denne dynamik er der generelt stor usikkerhed forbundet med det foreliggende talmateriale og øvrige oplysninger, hvorfor en nærmere udredning kan være formålstjenlig.